

seende til Afgangen til at blive Høiesteretsadvocat. Den nuværende Afgang til Høiesteretsadvocaturen erhverves jo ved en Udnevneelse af Hans Majestæt, altsaa ligesom ved en Embedsbestikkelse, og jeg vil dog tilbagefalde i det ærede Medlems Erindring, om der ikke har været Tilfælde, hvor det har vist sig, at den almindelige Mening ikke har været tilfreds med den Maade, hvorpaa en Mand er kommen ind i Advocaturen; jeg troer ikke at husse fejl i, at der virkelig har været saadanne Tilfælde. Dette er mig kun en Stadfæstelse paa, at man kan ordne en Sag menneffeligt, hvorledes man vil, saa vil der dog altid være svage Sider, der vil altid være en Mangel ved den, snart paa et Sted, snart paa et andet. Vil Høiesteret imidlertid anvende en streng Censur ved Prøven for Høiesteretsadvocater saa er det min fuldstændige Overbeviisning, at det vil være den Maade, hvorpaa man bedst kan sikke sig, at der kun kommer de Mænd ind i Advocaturen, som man maa ønske at see i den. Det ærede 10de kongevalgte Medlem (Ussing) gjorde endvidere den Bemærkning, at han ikke troede, at der noget andet Sted var fastsat en Prøvetid, forinden man kunde blive Sagsfører. I saa Henseende skal jeg dog henvise til den norske Ret, hvor Betingelsen for at kunne blive Overretssagsfører er et Aars Prøve; Prøvetiden er vel altsaa nok ikke saa lang som den her foreslaaede, men Principet er dog det samme. Afgangen til at blive Underretssagsfører er derimod ganske vist i Norge aaben for Enhver, der har taget juridisk Examen. Det ærede 10de kongevalgte Medlem (Ussing) gjorde fremdeles opmærksom paa, at Bestemmelsen om Møde ved Fuldmægtig ialtfald maatte forandres, idet han meente, at det vilde blive altfor byrdefuldt, ja i visse Tilfælde næsten umuligt for Sagsføreren at opfylde denne Bestemmelse. Det ærede Medlem var i sin Argumentation paa dette Punkt ikke i fuldstændig Samklang med sine egne tidligere Uttringer, hvor han talte om, hvad Stillingen som Fuldmægtig hos en Overretssagsfører vilde faae at betyde. Dengang meente han, at det var meget lidt, hvad der vilde blive at bestille for Principalen og altsaa endnu mindre for Fuldmægtigen, og han forudsatte

følgeligt paa det nævnte Punkt i sin Tale, at der vilde komme en saadan Mængde af Sagsførere, at de ikke vilde faae meget at bestille. Da han derimod senere kom til Spørgsmaalet om Underretssagsførerne og om den omtalte Bestemmelse i § 10, meente han, at det ofte vilde være umuligt for dem at faae en anden Sagsfører til at møde for sig. Han tænkte sig altsaa, at der paa ethvert Sted kun vilde være to Sagsførere. Jeg er derimod overbevist om, at der vil komme et stort Antal Underretssagsførere, og jeg troer derfor ikke, at det vil falde vanskeligt selv i mindre Provindebyer at finde en Sagsfører, som ikke er interesseret i den paagjældende Sag, som kan møde for den Sagsfører, der ellers fører Sagen, naar denne er forhindret fra at møde. Det ærede Medlem gjorde derhos Indsigelse mod Rigtigheden af, hvad der er anført i Motiverne, at Fremsendelsen til Retten af skriftlige Indlæg nu maa ansees for at være anerkjendt som lovlig. Jeg troer imidlertid, at der ganske vist foreligger upaaanførte Overretsdomme for det Resultat, som er omtalt i Motiverne. Det er vel muligt, at der ikke findes noget Høiesteretspræjudicat for dette Resultat, men der findes altsaa ialtfald der usvækkede Overretspræjudicater for, at skriftlige Indlæg ville blive modtagne. Naar den ærede Taler dernæst bemærkede, at Fremsendelsen af skriftlige Indlæg ikke er ønskelig, og at den i mange Tilfælde kan være farefuld for Parterne, saa indbrømmer jeg ham dette, thi det er naturligt, at der, naar Nogen fremsender et skriftligt Indlæg uden selv at møde, strax kan fremkomme Indsigelser fra Modparten, der er tilstede, som han ikke kan besvare. Men den skriftlige Fremsendelse indeholder dog altsaa altid en Udvei ved Siden af, at der findes andre Sagsførere, som ville og kunne paatage sig at møde for hinanden i de enkelte Sager. — Jeg skal endnu kun tillade mig at gjøre een Bemærkning. Det er gjentagne Gange blevet fremhævet, at dette Lovforslag om Sagsførervirksomheden ikke er noget Forslag til en Næringslov. Naar man nu udtaler det i al Almindelighed, da vil jeg indbrømme Sandheden deraf, men paa den anden Side forekommer det mig dog, at det overveiende Criterium ved Sagsførervirksom-